

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ความชำรุดบกพร่องของสินค้า ถือเป็นความผิดปกติอย่างหนึ่งของสินค้าที่ทำให้ผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าไปนั้นได้รับความเสียหาย ไม่ว่าจะเป็นความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย หรือทรัพย์สินก็ดี ล้วนแต่เป็นความเสียหายที่ทางผู้ขายสินค้าจะต้องรับผิดชอบต่อบริโภคที่ซื้อสินค้านั้น แต่ปัจจุบันเทคโนโลยีในการผลิตสินค้าต่างๆ มีความทันสมัยซับซ้อนมากขึ้นทำให้สินค้าบางอย่าง เช่น เครื่องใช้ไฟฟ้า หรือรถยนต์ นั้นไม่สามารถตรวจสอบได้ในขณะที่ซื้อขายสินค้านั้นว่าสินค้านั้นมีความชำรุดบกพร่องหรือไม่ กฎหมายจึงต้องมีการกำหนดมาตรการการรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องของสินค้าขึ้นมาเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคในกรณีดังกล่าว

ความรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องของสินค้านั้น กฎหมายของประเทศไทยก็ได้บัญญัติหลักเกณฑ์ดังกล่าวไว้ใน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความเป็นธรรมจากการซื้อขายและบริโภคสินค้านั้นๆ

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ความรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องของสินค้าไว้ดังนี้

(1) หลักเกณฑ์ความรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า

ความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่อง เป็นความรับผิดอย่างหนึ่งของผู้ขายที่มีต่อผู้ซื้อโดยผลของกฎหมาย กล่าวคือ เป็นความรับผิดของผู้ขายที่เกิดขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องมีข้อตกลงในสัญญาซื้อขายให้ผู้ขายต้องรับผิด

มาตรา 472 บัญญัติว่า “ในกรณีที่ทรัพย์สินซึ่งขายนั้นชำรุดบกพร่องอย่างหนึ่งอย่างใดอันเป็นเหตุให้เสื่อมราคาหรือเสื่อมความเหมาะสมแก่ ประโยชน์อันมุ่งจะใช้เป็นปกติที่ดี ประโยชน์ที่มุ่งหมายโดยสัญญาที่ดี ท่านว่าผู้ขายต้องรับผิด

ความที่กล่าวมาในมาตรานี้ย่อมใช้ได้ ทั้งที่ผู้ขายรู้อยู่แล้วหรือไม่รู้ว่าความชำรุดบกพร่องมีอยู่”

กรณีที่จะถือว่าทรัพย์สินที่ซื้อขายชำระครบพร้อมตามมาตรา 472 มีอยู่ 3 กรณี คือ

- เสมอราคา
- เสมอความเหมาะสมแก่ประโยชน์อันมุ่งจะใช้เป็นปกติ
- เสมอความเหมาะสมแก่ประโยชน์ที่มุ่งหมายโดยสัญญา

(2) เวลาที่ความชำระครบพร้อมนั้นมีอยู่

บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยความรับผิดชอบเพื่อความชำระครบพร้อม ไม่ได้วางหลักเกณฑ์เอาไว้ว่าความชำระครบพร้อมที่ผู้ขายต้องรับผิดชอบนั้น ได้แก่ความชำระครบพร้อมที่มีอยู่ในเวลาใด โดยที่ความชำระครบพร้อมนั้นอาจเกิดขึ้นหรือมีอยู่ในเวลาต่างๆ กัน คือ อาจเป็นความชำระครบพร้อมที่มีอยู่แล้วก่อนที่คู่สัญญาจะตกลงซื้อขายกัน หรือเกิดขึ้นภายหลังการทำสัญญา แต่ก่อนเวลาส่งมอบ หรือก่อนเวลาที่กรรมสิทธิ์โอน ในกรณีที่มีข้อตกลงกำหนดเงื่อนไขการโอนกรรมสิทธิ์ หรือในกรณีซื้อขายทรัพย์สินซึ่งมิได้กำหนดลงไว้แน่นอน ดังนั้น จึงต้องพิจารณาว่าจะหาเกณฑ์อะไรมาเป็นแนวทางวินิจฉัยว่าความชำระครบพร้อมที่มีอยู่ในเวลาใดเป็นความชำระครบพร้อมที่ผู้ขายต้องรับผิดชอบ

คำอธิบายกฎหมายลักษณะซื้อขายในปัจจุบัน ส่วนใหญ่กล่าวไว้ตรงกันว่าความชำระครบพร้อมที่ผู้ขายต้องรับผิดชอบนั้น ได้แก่ ความชำระครบพร้อมที่มีอยู่แล้วในเวลาซื้อขายกัน อย่างไรก็ตาม บางท่านเห็นว่า ได้แก่ ความชำระครบพร้อมที่มีอยู่ก่อนที่กรรมสิทธิ์จะโอนไปยังผู้ซื้อและแนวคำพิพากษาศาลฎีกาเดินตามหลักว่า ความชำระครบพร้อมที่ผู้ขายต้องรับผิดชอบนั้น ต้องเป็นความชำระครบพร้อมที่มีอยู่ก่อนแล้ว หรือมีอยู่ในขณะทำสัญญาซื้อขายหรือในเวลาส่งมอบทรัพย์สินที่ขาย แต่ก็ไม่มีผู้ใดอธิบายไว้ว่าเหตุใดจึงควรเป็นเช่นนั้น

เกณฑ์ที่ควรใช้เป็นแนวพิจารณาในเรื่องนี้ก็คือ หลักการสันนิษฐานเจตนาของคู่สัญญาว่า ถ้าคู่กรณีได้ตกลงกัน จะถือเอาเวลาใดเป็นเกณฑ์ที่จะรับรองว่าทรัพย์สินที่ขายปราศจากความชำระครบพร้อม ซึ่งเมื่อพิจารณาในแง่ผลได้เสียของแต่ละฝ่ายก็อาจมีได้ 2 จุดเวลา คือ เวลาที่ตกลงกันซึ่งเป็นคุณกับฝ่ายผู้ขาย กับเวลาที่โอนกรรมสิทธิ์ซึ่งเป็นคุณแก่ฝ่ายผู้ซื้อ แต่เมื่อพิจารณาถึงข้อเท็จจริงว่า การซื้อขายอาจทำได้โดยมีเงื่อนไขเวลาหรือเงื่อนไขการโอนกรรมสิทธิ์ และการโอนกรรมสิทธิ์นั้นอาจล่าช้าพ้นไปจากเวลาทำสัญญาได้เป็นเวลานานๆ เช่น ในสัญญาซื้อขายผ่อนส่ง การที่จะกำหนดให้ผู้ขายมีหน้าที่รับประกันว่าทรัพย์สินปราศจากความชำระครบพร้อมไปจนถึงเวลาที่กรรมสิทธิ์โอนย่อมเป็นที่คาดหมายได้ว่าผู้ขายย่อมมีเจตนาโดยสุจริตรับรองว่าทรัพย์สินปราศจากความชำระครบพร้อมเป็นเกณฑ์ ก็ควรถือเอาเวลาที่ตกลงทำสัญญาเป็นสำคัญ

อย่างไรก็ดี กรณีที่เป็นการซื้อขายทรัพย์สินที่ยังไม่ได้กำหนดตัวไว้แน่นอนย่อมจะถือเอาเวลาที่สำคัญเป็นเกณฑ์ไม่ได้ เพราะยังมีการกำหนดตัววัตถุแห่งหนี้ให้แน่นอนลงไป ในกรณีเช่นนี้ เราอาจ

คาดหมายได้ว่า ผู้ขายย่อมรับรองในคุณสมบัติของทรัพย์สินที่ขายจนกระทั่งถึงเวลาที่ได้มีการกำหนดตัวทรัพย์สิน ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ทำนองเดียวกันกับหลักการ โอนภาระความเสี่ยงในความสูญหายหรือเสียหายอันเกิดแก่ทรัพย์สินอันเป็นวัตถุแห่งหนี้ และเป็นหลักที่ใช้อธิบายแนวคำพิพากษาฎีกาที่วางเป็นหลักไว้ว่า ความชำรุดบกพร่องที่ผู้ขายต้องรับผิดชอบต้องเป็นความชำรุดบกพร่องที่มีอยู่ก่อนหรือในขณะที่ทำสัญญา หรือในเวลาส่งมอบทรัพย์สินที่ขายได้ ทั้งนี้ โดยต้องทำความเข้าใจเสียว่า เวลาที่ส่งมอบนี้หมายความว่าเวลาที่ผู้ขายกำหนดตัวทรัพย์สิน โดยความยินยอมของผู้ซื้อ หรือทำการทุกอย่างเพื่อส่งมอบทรัพย์สินนั้นแล้ว

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้เอง เราอาจสรุปได้ว่า ความชำรุดบกพร่องที่ผู้ขายต้องรับผิดชอบ ได้แก่ ความชำรุดบกพร่องที่มีอยู่ในเวลาซื้อขาย ในกรณีที่เป็นทรัพย์สินเฉพาะสิ่งหรือความชำรุดบกพร่องที่มีอยู่ในเวลาที่พร้อมจะส่งมอบ ในกรณีเป็นทรัพย์สินที่ยังมิได้กำหนดตัวแน่นอนในเวลาทำสัญญา

(3) กรณีที่ผู้ขายไม่ต้องรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่อง

หลักที่ว่าผู้ขายต้องรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่องมีข้อยกเว้นอยู่ 2 กรณี คือ ข้อยกเว้นความรับผิดชอบตามกฎหมาย มาตรา 473 และข้อยกเว้นความรับผิดชอบตามสัญญา มาตรา 483

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ได้บัญญัติความรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่องไว้ในมาตรา 41 ตามบทบัญญัติดังกล่าวให้อำนาจศาลที่จะพิพากษาให้ผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนสินค้าใหม่ให้แก่ผู้บริโภคแทนการแก้ไขซ่อมแซมสินค้าที่ชำรุดบกพร่องได้ในกรณีที่สินค้าที่ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคเป็น โจทก์ขอให้ผู้ประกอบธุรกิจรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องของสินค้า ซึ่งคำฟ้องของโจทก์ต้องมีคำขอให้จำเลยทำการแก้ไขซ่อมแซมสินค้าด้วย ดังนั้น ในกรณีที่สินค้าที่ส่งมอบชำรุดบกพร่อง แต่ผู้บริโภครับไว้และทำการแก้ไข ซ่อมแซม โดยเสียค่าใช้จ่ายไปแล้ว จึงฟ้องเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้ประกอบธุรกิจอันเป็นการฟ้องเรียกค่าเสียหาย มิใช่ขอให้ผู้ประกอบธุรกิจทำการแก้ไขซ่อมแซมสินค้า ศาลจึงไม่อาจพิพากษาให้เปลี่ยนสินค้าแทนการแก้ไขซ่อมแซมสินค้าที่ชำรุดบกพร่องได้

ความชำรุดบกพร่องของสินค้าดังกล่าวต้องมีอยู่ในขณะส่งมอบสินค้า โดยผู้บริโภคต้องได้รับมอบสินค้าไว้แล้ว มิใช่ยังไม่ได้รับมอบสินค้า ผู้บริโภคยอมปฏิเสธไม่รับมอบสินค้าได้อยู่แล้ว จึงไม่อาจเกิดข้อพิพาทในลักษณะดังกล่าวได้

การที่ศาลจะพิพากษาให้ผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนสินค้าแทนการแก้ไขซ่อมแซมสินค้าที่ชำรุดบกพร่องได้ต้องมีเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

1. ไม่อาจแก้ไขสินค้าให้กลับคืนสภาพที่ใช้งานได้ตามปกติ
2. สามารถแก้ไขสินค้าได้ แต่หากนำไปใช้บริโภคแล้วอาจเกิดอันตรายแก่ร่างกาย สุขภาพหรืออนามัยของผู้บริโภคที่ใช้สินค้านั้น

ในกรณีที่ผู้บริโภคใช้สินค้าไปก่อนฟ้องและเกิดอันตรายแก่ร่างกาย สุขภาพหรืออนามัย จึงฟ้องคดีขอให้แก้ไขซ่อมแซมสินค้า ถ้าสามารถแก้ไขสินค้าได้ และหากนำไปใช้บริโภคจะไม่อาจเกิดอันตรายแก่ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้บริโภคได้อีก ศาลย่อมพิพากษาให้เปลี่ยนสินค้าใหม่ไม่ได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากสภาพปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องของสินค้าที่ผู้วิจัยกล่าวไว้ในบทที่ 4 เมื่อผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าหลักเกณฑ์ความรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องของสินค้าทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศแล้ว ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหา ดังนี้

5.2.1 ปัญหาเกี่ยวกับ “นิยาม” ของความชำรุดบกพร่องของสินค้า

ตามที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในบทที่ 4 หัวข้อที่ 4.1 เกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับ “นิยาม” ของความชำรุดบกพร่องของสินค้า ซึ่งเมื่อพิจารณานิยามความชำรุดบกพร่องจากบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ปรากฏตามความในมาตรา 472 วรรคหนึ่ง จะพบว่าไม่มีการกำหนดนิยามของคำว่า “ชำรุดบกพร่อง” เอาไว้ จึงก่อให้เกิดผลกระทบต่อการศึกษาเกี่ยวกับความชำรุดบกพร่องได้ โดยเมื่อพิจารณาจากแนวคำพิพากษาฎีกา พบว่า ศาลได้ตีความการส่งมอบทรัพย์สินที่ซื้อขายกันว่า “ต้องเป็นการส่งมอบที่ปราศจากความชำรุดบกพร่อง” เช่น คอมพิวเตอร์ทำงานได้ไม่ครบทุกระบบตามที่ตกลง เครื่องสูบน้ำขาดอุปกรณ์ไม่สมบูรณ์ รถยนต์มีกลิ่นเหม็น เป็นต้น ซึ่งกรณีดังกล่าวจะทำให้เกิดความชำรุดบกพร่องเนื่องจากไม่เป็นไปตามสัญญาซื้อขายทรัพย์สินที่ปราศจากความชำรุดบกพร่อง แต่ในกรณีดังกล่าวต้องพิจารณาระหว่างการผิดสัญญาและความรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่องด้วย เนื่องจากความรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่องเป็นกรณีที่มีการชำระหนี้แก่กันแล้วแต่หนี้ที่ชำระแก่กันไม่สมบูรณ์ แต่ในกรณีที่เป็นการผิดหน้าที่ตามสัญญานั้นอาจจะเป็นกรณีที่ชำระหนี้เป็นอย่างอื่น คือ คนละประเภทกับที่ตกลงไว้ก็ได้ ซึ่งจะมีข้อแตกต่างกันในเรื่องความหมาย และอีกตัวอย่างหนึ่ง คือ กรณีที่ไปซื้อสินค้าและต้องนำมาประกอบเอง อย่างเช่น เฟอร์นิเจอร์ต่างๆ เมื่อซื้อสินค้านั้นสินค้านั้นมีความสมบูรณ์ไม่ชำรุดบกพร่อง แต่คู่มือในการประกอบสินค้านั้นผิด ทำให้เมื่อประกอบแล้วสินค้ามีความเสียหาย เช่นนี้ถือว่าสินค้ามีความชำรุดบกพร่องหรือไม่

จากกรณีปัญหาดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 472 ในวรรคที่ 3 ขึ้นมาว่า

มาตรา 472 บัญญัติว่า “ในกรณีที่ทรัพย์สินซึ่งขายนั้นชำรุดบกพร่องอย่างหนึ่งอย่างใดอันเป็นเหตุให้เสื่อมราคาหรือเสื่อมความเหมาะสมแก่ ประโยชน์อันมุ่งจะใช้เป็นปกติที่ดี ประโยชน์ที่มุ่งหมายโดยสัญญาที่ดี ท่านว่าผู้ขายต้องรับผิดชอบ

ความที่กล่าวมาในมาตรานี้ย่อมใช้ได้ ทั้งที่ผู้ขายรู้อยู่แล้วหรือไม่รู้ว่าความชำรุดบกพร่องมีอยู่ ความชำรุดบกพร่องตามวรรคหนึ่งนั้น ให้รวมถึงกรณีที่ทรัพย์สินซึ่งขายนั้นสมบูรณ์ในขณะที่ส่งมอบ แต่คู่มือหรือข้อบ่งชี้ทรัพย์สินนั้นผิดพลาดไปจนทำให้ผู้ซื้อทรัพย์สินที่ปฏิบัติตามคู่มือหรือข้อบ่งชี้เหล่านั้นปฏิบัติตามแล้วสินค้าเกิดความชำรุดบกพร่องขึ้น”

5.2.2 ปัญหาเกี่ยวกับช่วงเวลาการมีอยู่ของความชำรุดบกพร่องของสินค้าและการพิสูจน์

สภาพปัญหาตามหัวข้อ 4.2 ในบทที่ 4 เรื่องของช่วงเวลาการมีอยู่ของความชำรุดบกพร่องของสินค้าและการพิสูจน์ ซึ่งบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่ได้บัญญัติไว้ว่า ความชำรุดบกพร่องที่ผู้ขายต้องรับผิดชอบนั้นได้แก่ความชำรุดบกพร่องที่มีอยู่ในเวลาใด ประเด็นปัญหาเรื่องเวลาที่ความชำรุดบกพร่องมีอยู่จะเป็นจุดแบ่งว่าในขณะใดผู้ขายจำเป็นต้องรับผิดชอบกับความชำรุดบกพร่องอยู่ ซึ่งความชำรุดบกพร่องอาจเกิดขึ้นได้ในเวลาที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งปัญหาก็คือ ในปัจจุบันนี้สินค้ามีความซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อความซับซ้อนของความชำรุดบกพร่องด้วย โดยในบางกรณีทรัพย์สินนั้นอาจจะแสดงความชำรุดบกพร่องออกมาหลังจากใช้ได้ไปไม่นานนัก เช่น กรณีของผู้บริโภคที่ซื้อรถยนต์ไปใช้งาน เมื่อไปงานไปประมาณ 3 เดือน ปรากฏว่าระบบเกียร์มีปัญหา เช่นนี้หากคิดไปสู่ศาล ผู้ซื้อสินค้าจะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าสินค้านั้นชำรุดบกพร่องมาตั้งแต่ต้น แต่เพียงแสดงอาการออกมาภายหลัง เนื่องจากสภาพปัจจุบันสินค้านี้มีมากมายและมีความซับซ้อนในกระบวนการผลิตมากขึ้น ดังนั้น การที่กำหนดให้เวลาที่ความชำรุดบกพร่องมีอยู่และการพิสูจน์ก็ไม่ควรจะตกแก่ผู้ซื้อมากนักเพราะจะทำให้ผู้ซื้อเสียเปรียบ เนื่องจากรถยนต์นั้นมีวิธีการผลิตที่ซับซ้อน ไม่สามารถตรวจสอบได้โดยละเอียดในขณะที่รับมอบสินค้านั้นเอง

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมกฎหมายในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 472/1 ขึ้นมาโดยมีใจความว่า “ผู้ขายจะต้องรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องของทรัพย์สินที่ขาย หากว่าความชำรุดบกพร่องนั้นปรากฏขึ้นภายใน 6 เดือน นับแต่วันที่ส่งมอบสินค้า ท่านให้สันนิษฐานว่าทรัพย์สินนั้นชำรุดบกพร่องมาแต่วันส่งมอบ เว้นแต่ผู้ขายจะพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น”

5.2.3 ปัญหาเกี่ยวกับอายุความการฟ้องคดี

ประเด็นปัญหาในเรื่องของกำหนดอายุความฟ้องคดีเรียกให้ผู้ขายรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่อง โดยให้ฟ้องได้ภายใน 1 ปีนับแต่เวลาที่พบเห็นความชำรุดบกพร่องนี้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 474 ด้านหนึ่งอาจก่อให้เกิดความไม่แน่นอนขึ้นทางฝ่ายผู้ขาย เพราะผู้ขายไม่มี

ทางรู้ได้เลยว่าเมื่อใดตนจะพ้นจากความรับผิดชอบ ส่วนทางผู้ซื้อนั้นแม้จะได้หลักประกันว่าอาจฟ้องเรียกให้ผู้ขายรับผิดชอบได้ภายใน 1 ปี นับแต่เวลาที่พบเห็นความบกพร่อง แต่ในทางปฏิบัติ หากผู้ซื้อพบความชำรุดบกพร่องหลักจากใช้ทรัพย์สินไปแล้ว 5 ปี และต้องการให้ผู้ขายรับผิดชอบ ผู้ซื้อย่อมมีหน้าที่นำสืบว่าความชำรุดบกพร่องนั้นมีอยู่ก่อนหรือในเวลาที่ทำสัญญาซื้อขายกัน ซึ่งทำได้ยากในทางปฏิบัติ

กรณีปัญหาดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงขอเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับอายุความในการฟ้องให้ผู้ประกอบการรับผิดชอบกรณีที่สินค้านั้นมีความชำรุดบกพร่อง โดยควรแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 474 ใหม่ โดยแก้เป็นว่า “ในความรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่องนั้น ท่านให้ฟ้องภายในระยะเวลา 1 ปี นับแต่วันที่ได้รับความเสียหายหรือพบความชำรุดบกพร่องของสินค้านั้น แต่ห้ามมิให้ฟ้องเกิน 5 ปี นับแต่วันรับมอบสินค้า”

จากข้อเสนอแนะดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าหากมีการแก้ไขหลักเกณฑ์ทางกฎหมายของประเทศไทยตามที่ผู้วิจัยเสนอแนะจะทำให้กฎหมายในเรื่องความรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องของสินค้าของประเทศไทยมีประสิทธิภาพมากขึ้น ครอบคลุมถึงเทคโนโลยีการผลิตสินค้าในปัจจุบันที่มีความซับซ้อนและยากต่อการพิสูจน์ความรับผิดชอบ จะทำให้ผู้บริโภคได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายมากขึ้น และจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคต่อไป